

EL DIA QUE VAIG RETROBAR LA FLOR

Corre. Respira. Para. Amaga't. De veritat hem de fer tot això? Per què no podem ser lliures? Sempre em feia les mateixes preguntes.

Em dic Agnès i tinc tretze anys. Vaig a l'institut de Pals, a la província de Girona i pateixo assetjament escolar. Que per què? Tinc una malaltia que no em permet moure el braç dret.

Un dia quan tenia set anys vaig anar a l'institut i per la vorera vaig trobar una floreta taronja i vaig pensar que seria una bona amiga a qui poder explicar-li els meus problemes ja que jo no volia anar al psicòleg. Va ser la millor decisió que he pres mai. Amb aquella flor em sentia bé. Però bé, la felicitat no dura per sempre. La flor va morir, igual que va morir la meva consciència.

Van passar uns quants anys i jo vaig anar millorant gràcies als psicòlegs. Un bonic dia de tardor vaig veure una nena petita que duia una petita flor taronja a la mà. Gràcies a les meves amigues vaig saber que aquella nena no podia moure la cama esquerra. Des del dia que em vaig oferir a ajudar-la sento que ja no he de córrer, que puc respirar, que ja mai més pararé ni m'amagaré. La flor al meu cor mai morirà.

PSEUDO NIM
GIRAFÀ